

800.

Богочовекът с мъдрост сътвори
Талмуда, Библията и Корана
И на Доброто образа разкри;
Но Подлостта остана.

Човекът към Луната полетя,
Дари Земята с атомна премяна,
С ваксини се пребори със Смъртта;
Но Подлостта остана.

Във Храма на Човешките Права
Издъхна Правдата онеправдана,
Задавена с неказани слова;
Но Подлостта остана.

Със вечното в живота тя се срастна
И на промените е неподвластна.

801.

Познавам необикновен простак
С простащина, която ловко крие,
Като на свърхпростак се прави с такт,
Че се шегува да помислим ние.

Естествено, той днес е политик
С до спукване надута популярност,
Готов да демонстрира всеки миг
Предимствата на своята бездарност.

Въвежда нови странни словеса –
Той не краде, а доблестно “източва”,
Заплюеш ли го казва, че роса
Попаднала е в благодатна почва.

За жалост, гъвката му осанка
Над цялата държава хвърля сянка.

802.

*Съпругата на бившия ни кмет
Снабдила се е с частен самолет.
(Вестникарски факт)*

Във нашето демократично време
Крадците не са “леви” или “десни”,
А следвайки законите ни честни,
Наричаме ги “малки” и “големи”.

Когато милиони взема Кмета,
Спокойно влага ги на своя сметка,
Но влиза във затволническа клетка
Открадналият няколко прасета.

Из наровете дълго ще се тътри,
Докато схване истината точно,
Големите че вънка са безсрочно,
А малките, че винаги са вътре.

В обществото тези мили хора
Разделя ги стената на затвора.

803.

Способността ни да се заблуждаваме
Изглежда е изконен божи дар,
Чрез който неуморно се надяваме
На робството си да намерим цар.

Със кръвопускане са го лекували
През вековете нашите деди
И с чистата си кръв са пророкували,
Че робът може да се възроди.

Защо не са успешни резултатите?
Защо все помощ чакаме отвън?
Препълнени с надежда ни са датите,
Но Свободата виждаме на сън.

Добре че злата участ не ни плаши.
Но Времето дали ще бъде наше?

804.

Живея във тревожна самота
Под тежестта на личното си мнение
За недостатъците на света
И нуждата от Второ Сътворение.

Усещам, че съм предопределен
Да излекувам странното безумие,
Човеци до се кланят всеки ден
На някоя обожествена мумия.

От всички други аз не съм по-лош,
Щом искат много да се кланят, ето ме!
Съгласен съм да стана техен вожд
И заедно през Времето да крета.

А взвод от храброто гвардейско войнство
Ще охранява моето достойнство.

805.

Почтеното издигане е трудно,
Почтеното пропадане е лесно
И затова днес никак не е чудно,
Че трудно е да се живее честно.

Безскрупулното щастие поскъпва,
Нещастиято бързо го замества,
На бурени подобно, то настъпва,
Безплатно из държавата ни шества.

Човек за важен избор се изправя
Пред Съвестта – безмилостен свидетел,
Дали с порока да се съюзява
Или да страда с гладна добродетел.

Едва ли е необходимо питане
Кое от двете е за предпочитане...

806.

На мощен водоскок подобна, блика тя,
Потомстваната алчност в политиката
И този срамен факт неумолим,
Принудени сме всички да търпим.

Изреждат се през календара зимите,
А все едни и същи са режимите
И мъките растат, растат, растат,
Изстрадани с народна кръв и плът.

Изглежда мащехата-провидение
С омраза праща ни за отмъщение
Властта, осъществила съсипни,
За повече от няколко войни.

А някои от нас не издържаха
И в странство тръгнаха да дирят стряха.

807.

Властта у нас се храни с беззаконие,
Защото е от него породена,
Със турски полумесец и корони е
На знамето звездата ѝ червена.

И както се разбира от емблемата,
При тройното управително тяло
На беззаконието им системата
Е част от триединното начало.

Обхванати от триединност грабят те
Навсякъде със триединна жажда,
Разрастват се на кражбата мащабите
И кражбата отново кражба ражда.

А старци стенат, сякаш че се молят:
“Ех, грабят ни, но още не ни колят.”

808.

Да заповядваш без да убеждаваш
По силата на някакъв параф
Е все едно пред всички да признаваш,
Че ти във същност никак не си прав.

А съвестта, тя пречки ти създава
Със зоркия си неподкупен взор,
Но чудно ли е, че се уморява,
Да бъде без заплата прокурор?

Започва често да й се приспива
И много рядко извисява глас
Във знак на благородна съпротива
Срещу ламтежа ти за много власт.

И крие зад вида служебно строг,
Приятно че ти е да си жесток.

809.

Народът се превръща в инвалид
След дългото изстрадано покорство,
С недъга влачи се недоубит,
Уплашен с него да противоборства.

На вековете черните следи
Бележат гробовете героични,
Които бъдещето наследи
За гмеж от избиратели безлични.

Те бързат, бързат да обожествят
Човеконенавистния тиранин
И под иконата му да заспят,

Сънувайки напредък непрестанен
Без да изпитват неотложна нужда
От възродител, който ги пробужда.

810.

На многобройни партии бе верен
Със обещанието “Чак до гроб!”,
Възкръсваше със интерес премерен,
Отново за да пълни своя джоб.

Кой в състояние е да се бори
Със неговия дух невъзмутим? –
В безредици излиза все отгоре,
Напразно искаме да го свалим.

Преодолимо всичко му се струва,
С море от подлост е презапасен,
Умее да продава и купува
С гаранция и вожд, и подчинен.

И все пак, уж със всичко ще се справи,
Но току виж, на плитко се удави.

811.

Бил заявил известен историк,
Че миналото ни ще се повтаря,
Но вместо втори Симеон Велик
Дойде карикатурата на Царя.

При Крум деца се биха с Никифор,
Със тяхна кръв оплискана е Плиска
И българки са грабвали топор,
Когато смърт Родината притиска.

Къде са днес юначните бойци,
Громили неведнъж врага омразен? –
Заместихте ги вие, подлеци,
Послушници на изрода обрязан.

Но те ще дойдат и ще ви намерят
И нека с вас трепери премиерът!

812.

Моята държава обещава
Нужните лекарства да доставя,
Но ще трябва със една година
Да отложи своята кончина.

Първо горе план ще се приеме,
За което е необходимо време,
После одобряват се цените
И с параф изискват се парите.

Цялата подробна процедура
Се приключва със една фактура,
Украшена от две важне дати –
“край”, “начало”, подпис и печати.

Но спестени са по нечий знак
Средствата за болните от рак.

813.

Напоследък родната държава
Страда доста често от разстройство,
Не помогна тройната управа
С глад и хапчета за преустройство.

В резултат от изборната клизма
Пак провъзгласена бе победа
За крепителите на марксизма
Във съюз с послушните говеда.

Изборната клизма е на мода
Като най-полезното лекарство
За нещастията на народа,
А е смес от подлост и коварство.

Щом държавата ми боледува,
Тя със избори не се лекува.

814.

Уви, римуваните обещания
За нещо хубаво се сбъдват рядко,
А тези за злини и за страдания
Изпълват житието наше кратко.

Как силно вярвахме с благоговение,
Животът че ще дойде като песен,
Но впримчени във робско подчинение
Не се отърсихме от робска плесен.

Приятната лъжа е ободрителна
И даже е духовно здравословна,
Затуй държавата благотворителна
Я възприема с вяра безусловна.

А без лъжа оставите ли робите,
Е все едно вовек да ги загробите.

815.

Гримирали са като почитатели
Диктаторите своите подчинени,
Които са и гласоподаватели
Във крак с демократичните промени.

Дали са нявга някого обиквали,
Или са вечно в плен на самотата,
Където демони са ги подтиквали
Да сключват договор със Сатаната?

Навярно в лабиринта на кошмарите
Страхът е техен таен придружител –
Цената със която господарите
Заплащат господарската обител.

Не те, а той безспирно управлява
И над делата им се подиграва.

816.

Отдавна в ход е трескаво прочистване
Света от даровитите момчета
И всеки ще го види при прелистване
На историческите досиета.

Посичани били са и изгаряни,
Във тежка талантливост обвинени,
Но властниците все са изпреваряни
От многобройните новородени.

Така талантите са във наличие
Навярно още от века на Ирод;
Макар и в постоянно безпаричие,
До крак те не желаят да измират.

За тях светът е безнадеждно тъжен,
Да ги търпи обаче той е длъжен.

817.

Грижите са твоите приятели
В безпощадните ти старини,
Боговете са ти ги изпратили,
Да запълват сивите ти дни.

Малките отстъпват пред големите
В непрестанния си кръговрат,
Блъскат се в цените на проблемите
И не могат да ги разрешат.

Нявга сам игра на бога ролята
На изкуството в дома свещен,
А сега прекланяш се пред волята
На случайно овластен кретен.

Всеки славата ще ти честити,
Но при него скрити са парите.

818.

Прекрасен дар е добродетелта,
Но дарбите не може да замести
Най-святата почитеност на света,
Макар и напъните да са чести.

Понякога злодеят е поет,
Лауреат на множество награди,
Навсякъде е с почести приет
За пример и на стари, и на млади.

А честният до болка е добър,
Старае се и силите напънга,
Но в творчеството е като катър –
Не ражда, колкото и труд да влага.

Ако трудът е главна предпоставка,
Поет била би всяка честна мравка.

819.

Народите нерядко проявяват
Чертите на отделния човек,
Продават, а дори и пропиляват
Имане, трупано от век на век.

Напразно ли благословил е Храмът
Земите, бранени със меч и щик,
Пред самозванците, които нямат
История и собствен свой език?

Изглежда бог си е отвърнал взора
От нашия недоразграбен двор
И е решил, че можем към позора
Да влеем допълнителен позор.

На ада е написано пред входа,
Че нацията мре преди народа.

820.

Не ни смущават грешките съдебни
При смъртните присъди над тираните,
Каквито и да са, изглеждат дребни
Пред кървавата кула на изкланите.

Разплатата тежи като закана
Към чакащите кандидат-заместници,
Подкрепяни с развратност непрестанна
От жълти вестници и мракобесници.

Но ние бдим и пак ще се намесим,
Макар понякога със закъснение,
Безмилостно тираните ще бесим
Дори и чрез закононарушение.

А ако съществува свят отвъден,
Там ще простят греха ни правосъден.

821.

*Някои обществени деятели безпрепятствено
излагат на показ незнанията си.*

(Известен факт)

Министър Ламбо всичко знае,
Написва “Збогом” и нехае,
А Левчев, многоумник ужким,
Обърква Лермонтов със Пушкин.

П. Писарев без срам говори
За Шарлеман и Асен Втори,
Че според данни най-последни
Царствата им били съседни.

Кобургът пуска новината,
Славейковците че са братя,
С което нов рекорд бележи
Сред всички властващи невежи.

Не е ли време със криваците
Да кажем “Стига!” на простаците?

822.

Възсядали го малки и големи
И декламирали с прочувствен глас
Поезия на благородни теми,
Подказвани им лично от Пегас.

Подмамен бил във най-добрите ясли,
Където хранят с качествен овес,
Коремът и ушите му порасли
За сметка на загубената чест.

Той народил безброй лауреати,
Но скоро собственикът му умрял,
Останал без крепители богати
И тъй талантът му осиротял.

Тогава всички с изненада чули,
Пегас че бил е не жребец, а муле.

823.

Това, което искам да не зная,
Е алчността порочна на властта ни,
А също и причината коя е
Родината ни мащеха да стане.

Не искам да науча как крадците
Със помощта на съдници престъпни
Без капка свян изсичат ни горите
Докато в страх и глад народът тръпне.

О, те безмилостно ми се натрапват
С човеконенавистната си слава
И с вълча ярост мисълта захвапват,
А моето безсилие остава.

Аз не намирам в него упование,
Но го използвам като оправдание.

824.

Одеждите на Правдата са черни
От дóсега със саждите в морала ни
И с всичките безчестни коминтерни,
Които някога били са алени.

Елитът ни държавен е прехвален,
Че уж съставен е от честни граждани,
Но те вървяха с Хитлер и със Сталин,
Приживе с почит и любов обграждани.

Диктатори се сменят с демократи
При нашето безизразно съгласие,
А техните похвати са познати –
Отново няма мърдане. Това си е...

И както и властта им да обръщате,
Поддръжниците им остават същите.

825.

Ното homini lupus.

(Човек за човека е вълк)

Раздира вековете тази фраза,
Изпълнена с нестихващо проклятие
И заплашителна като зараза
За всичките човешки братя е.

Дали присъдата е справедлива
С претенцията си за обобщение
Или пристрастно само ни разкрива
Страни на болното въображение?

На прага между Злото и Доброто
По съвест търсят свое място честните,
Не вземат вълчи изрази за мото
И често си остават неизвестни те.

А щом срещу Доброто се опълчва,
Човек не става вълк, а се овълчва.

826.

Vitam regit fortuna, non sapientia

(Съдбата управлява живота, не мъдростта - Цицерон)

До пълна невъзможност беше беден,
На всичкото отгоре – несвободен,
Но на теглото дойде ден последен
И той за Свободата стана годен.

В настъпилите радостни години
Бе трудно да се преориентира,
Не се вреди при жълти и при сини,
А бедността му се реституира.

При липсата на служба и заплата,
Каквото имаше в запас изяде,
Остана му едничка Свободата
И, за да се нахрани, Я продаде.

Така поредният мастит деятел
Си купи неподкупен избирател.

827.

Сред роби и партийни секретари
Живяхте в непробудната страна,
А после Свободата се стовари
Над остарелите ви рамена.

За хищника бе някак твърде лесно
Да промени идейния си цвят
И кражбите да скрие с име честно
На революционен демократ.

Но вашето навлизане бе трудно
Във многоликия пазарен ред
И затова не виждам нищо чудно,
Че ровите във кофите за смет.

А смет в многострадалната Родина
За износ има даже и в чужбина.

828.

Изкуството с изкуствената Истина
Не всява смут у днешните водачи -
През творчески измислици пречистена
Тя нищо за водачите не значи.

Те притежават право над живота ни
И над мъждукащата ни човечност,
А щом за Оня свят сме обработени,
Ни поздравяват със “Приятна Вечност!”

Изкуството е само за избранници,
Водачите обаче са за всички
И благочестието си без граници
Прославят пред народа си самички.

Навярно затова са тъй учудени,
Когато да се махнат са принудени.

829.

Познавах интересен музикант,
Едва ли като него има друг-
Гордееше се с редкия талант
Да композира само с ултразвук.

Творбите му са пълна тишина,
Защото всеки негов нотен знак
Е с изключителна височина
И да се възприеме няма как.

Обаче той на Вожда стана зет
И бе издаден във голям тираж,
След като в Партията бе приет,
А Вожда обяви, че той е наш.

Сега успехът му е баснословен
И вече го сравняват със Бетховен.

830.

Химиците в съюз със генетиците
Задават си въпрос за кой ли път,
Защо тъй много лъжат политиците
И отговор не могат да дадат.

И ето, че започват пак от нулата,
Но с най-модерни средства на века,
Прилежно да изследват молекулата
На пълната със тайни ДНК.

С учудване намират те, че гените
На политиката и на лъжата
Във обща структура са подредени те

На хромозомите във колектива
И днес това откритие правата
На истина научна придобива...

831.

Всевишният, доколкото го има,
Зает е със свещената си власт
Във своята империя незрима
И много рядко сеща се за нас.

Та затова в небесните пустини,
Където раят е недостроен,
Се чувства недоимък на невинни
Души, за труд готови нощ и ден.

Но този пропуск бързо се поправя,
Като по почин човеколюбив
Във името на Божията воля
Тълпите се избиват с взрив след взрив.

А ангелче над гроба им прелита
И с кръста благославя динамита.

832.

Един от родните обществени дейци носи живописното прозвище "Пъпеш". Той си знае защо.

Щом времето ти в робство преминава
И ти борец за свобода не си,
От робство в собствената ти държава
Не може никой друг да те спаси.

Очаквах друго яче да постъпиш,
А не като безропотен предмет,
Когото негодяи с ум на пъпеш
Пребиват, тъпчат и гнетят отвред.

Не ги променя никаква реформа,
Деспотът си остава все деспот
И кроткото безличие оформя
Портрет на целокупния народ.

Властта доволна е, когато гледа
Как хора се превръщат във говеда.

833.

Немирните игри на мисълта
Не може никой никъде да спре,
Разнася тя човешката мечта
Без страх от кръвопийци и царе.

Със мълнии чертае своя път
На бъдещето в чакащия мрак,
С война не могат да я победят,
Недостижима е за всеки враг.

Но ето че всемирният прогрес
Свободната ни мисъл обузда
Като я награди от днес със чест
да носи позлатената юзда.

Тъй правото на нейно лично мнение
Превърна се в прилежно подчинение.

834.

Столетие, изпълнено с безвремие,
Ми повериха като спомен скъп,
От всичките товари най-големия
Осъден бях да понеса на гръб.

Помислих, че това е наказание
За сторен или за несторен грях
И с вяра в справедливото страдание
Аз от надежда неведнъж умрях.

Отвъдни светове със намаление
Предлагаха безсмъртие в уют
И домове с лъчисто отопление
В защита от космическия студ.

Остана само да се разбере
Къде ще се почувствам най-добре.

835.

“Атаката на Белия Ескадрон”
разказ от Йордан Йовков.

Приживе славата си той дочака
И влезе в Българския пантеон,
Като описа славната атака
На белия безсмъртен ескадрон.

Аз чувам как картечницата трака
Убийствено на кървавия фон,
Но тя не спира страшната атака
На белия безсмъртен ескадрон.

Забвението ще забули всяка
Лъжа в писателския небосклон,
Но ще остане разказът с атака
На белия безсмъртен ескадрон.

И според мен ще трябва, щат – не щат,
Безродниците да го прочетат.

836.

На Дявола във адското предверие
Официално заседава съд,
Във който няма никакво доверие
Човек нито отсам, нито отвъд.

В съда продажен право на безчестие
Се получава с подпис и печат,
А неплатилият без предизвестие
Ще стане за затвора кандидат.

Законовата наша странна практика
Се радва на глобален интерес,
Защото хората се чудят как така

Безчестието се превръща в чест
И става пълненето на корема
Емблема на съдебната система.

837.

Цената на безсмъртие безплодно
Нерядко се заплаща с чужд живот
И също както в бедствие природно
Най-много страда бедният народ.

Пореден Калигула се прославя
С това, че милиони е избил
И управлявал е с ръка корава
Тълпите, чийно главатар е бил.

С убийци, кръвопийци и палачи
Историята пълни се безспир,
Къде ли са героите обаче,
Които са били полезни в мир?

За славата не им достигат сили,
Понеже никого не са убили.

838.

За Партията милионоръка
Се носеха сказания безкрай,
Лекувала Тя всяка честна мъка
В комунистическия ален рай.

“Кърмилница”, “закрилница всесилна”,
“Пророчица на бъдещите дни”
От поетическата говорилня
Ехтяха на възторжени вълни.

Достигаха до ледения Сибир
Хвалебствията за Политбюро,
Поетчета от всякакъв калибар

Калиха с оди своето перо,
Дордето буря ги отвя отгук
Ведно със стихотворния боклук!

839.

Изкуството, нима не е алхимия,
Превръщаща отпадъци в позлата? –
Размесваш образи в необходимия
Порядък и зачева се творбата.

Това, оказва се, не е достатъчно
И за да има тя душевен пламък
Изображението ѝ зачатъчно
Се омагьосва с философски камък.

Един го притежава в изобилие,
А друг го търси цял живот напразно,
Един твори без всякакво усилие,
А друг преписва лавинообразно.

И затова на авторите в братството
Свободно се развива плагиатството.

840.

Влечугите – любимци на планетата
Се радват на отлично храносмилане
Далеч от светлината на просветата
И от Съдбата винаги закриляни.

Над всички твари власт им предоставила
Да угояват племето си лакомо,
Въоръжени с името на Дявола,
А Библията ги дари със знака му.

Нападат често без предупреждение
И още жива си поглъщат плячката
След като със огромно наслаждение
В прегръдката си сладострастно мачкат я.

От всички най-опасни са атаките
На групата влечуги сред двукраките.

841.

Заробването почва щом Народа
Сам себе си до смърт обезличи
И неодушевената природа
Застави Разума да замълчи.

Животът безвъзвратно се разпада,
Пленен от подлеци и от крадци,
Които със подкрепата на ада
Скверният лика на славните предци.

Мълчание трепери сред тълпата,
Побратимена чрез единен страх,
А заслепена Правдата се мята
В прегръдките на търсения грях.

Над всичко надписът на Данте свети:
“Надежда всяка тука оставете!”

842.

Почина общественикът Х.У. Той беше противоречива личност.

Из "In memoriam".

Отдаде ми се случай да се срещна
Веднъж със най-големия мръсник,
Поредната му подлост бе успешна
И той бе станал виден политик.

Разказа ми, че всичко е предвидил
В живота си, но вече не е млад...
“Ти знаеш, никого не съм обидил,
но все пак мисля си за Оня свят.”

“Там също нужен си. Бъди спокоен,
За тях отдавна ти си свой човек,
Аршинът им, като у нас, е двоен,
Към теб законът им ще бъде мек.

Вместо “мръсник”, тъй както ти отива,
Ще пишат “личност противоречива”.

843.

“Терора долу! Съюз с СССР!”

Н.И. Вацаров.

Убита бе човечността в човека
От демон увенчан със сърп и чук
И въплътен в лицето на Генсека,
За да безчинства, както никой друг.

Доскоро съвестта бе неделима,
А вече се продава на парче –
Че е ченге един на всеки трима,
Не може никой тук да отрече.

Убийствата изглеждат много лесни,
Когато е безмълвна съвестта,
Убийците приемат се за честни
И смели вóйни на идейността.

Сто милиона днес са преброените,
Изтребени идейно от червените.

844.

С безспорен политически рекорд
Народът български се чувства горд –
От царя, обявен за неприятел,
Си сътвори министър председател.

Макар че беше много простоват,
Той казваше, че е аристократ
Със комарджийска слава всепризната
На всички континенти в казината.

За по-малко от осемстотин дни
Успя държавата да промени
До степен, вече да не се познава
Дали е мафия или държава.

За този резултат великолепен
Бе награден със орден “Първа степен”.

845.

*«Като няма в труд поету награда,
чезне песен, фантазия отпада...»*

П.Р. Славейков

Комисия излезе със решение
Да награди изтъкнати поети
Заради творческото им умение
Във сложните словесни пируети.

Естествено, възникнаха съмнения
За мястото на първи, втори, трети,
Със оглед на добрите постижения
И политическите им портрети.

Но все пак прави силно впечатление,
Че в паметта народна са приети
От наградените стихотворения
Наградите, но не и стиховете.

Ах, Времето какво ли не разлища? -
Дори величия превръща в нищо!

846.

Търкаля се на дните колелото,
Понесло главния въпрос на спора
Доколко бедствията в обществото
Се причиняват все от мъдри хора.

На мъдрите най-често липсва воля
Освен за собствената им себичност
И всеки мисли, че играе роля
На някаква незаменима личност.

Народът им е много благодарен,
Че още недостатъчно е беден,
Че му помагат да е гладен заран,
Но с вяра във живота ненагледен.

Историята чака го с разбиране
И с робствата му, точно номерирани.

847.

Отдушник търси злобата човешка
На лавата си жарка във вулканите,
А в тяхната жестока въртележка
Победата е право на избраните.

Избраните във същност са подбрани,
За да разливат злоба безнаказани,
Един закон от друг закон ги пази
И те със неподсъдност са белязани.

Във сговор са със Бог и Сина божи,
Взаимната им обич да не стине
И вестникарят клетва да положи,

От всички че са най-благочестиви те...
А може би по същите причини
Най-много гребени са у плешивите.

848.

Труда отдавна възхваляват в песни –
Добри, а и не толкова добри,
Със първомайски шествия чудесни
И с детски поучителни игри.

Къде са днес жреците гръмогласни
На жизнеутвърждаващия труд? –
Намериха си място безопасно
В добре платен почивен институт.

Така у нас нещата продължават,
Слова и труд, но повече слова,
Едни работят, други ги прославят
И даже се прехранват със това.

А тези с най-объркан словоред
Във парламента влизат най-напред.

849.

В канцеларшите на ООН седят 14000 чиновница; на Евросъюза – 34000.

Дошло е време всеки да се хвали:
Банкерите – с народни идеали,
Чакалите – със лъвския си скок,
Политиканите – със ум дълбок,

Диктаторът – с “Властта ми ще пребъде!”
Съдиите – със честните присъди,
Аристократите – със своя сой,
А бюрократите – със своя брой.

Последните приличат на лавина,
Множат се от година на година
И също като лакома ламя
Да глътнат искат цялата земя.

Човекът със разплакани очи
Ги гледа и мълчи, мълчи, мълчи.

